

Gerard van Gemert
Clubliefde

8

‘Stijn, er is een brief voor je,’ riep Stijns moeder.
‘Voor mij?’ antwoordde Stijn van boven.
Hij rende de trap af en knalde bijna tegen zijn moeder. Ze stond in de hal de post te bekijken, die zojuist op de mat was gevallen.
Hij stak zijn hand uit en pakte de enveloppe vast die zijn moeder in haar hand had. Zij rukte hem los en hield hem achter haar rug.
‘Doe eens rustig,’ zei ze. ‘Zo belangrijk is het nou ook weer niet.’
Stijn trok zijn arm terug en haalde diep adem.
Hij probeerde zich te beheersen en keek zijn moeder met zijn vriendelijkste gezicht aan. ‘Sorry, mam,’ zei hij, wetend dat dit de snelste manier was om de brief te pakken te krijgen. Terwijl hij zijn moeder met een bijna hondstrouwe blik aankeek, voelde hij zijn mobieltje in zijn zak trillen.
Hij negeerde het.
Zijn moeder keek hem met een plagende glimlach aan.
‘Waar zit jij op te wachten? Een brief van een vriendinnetje soms?’
‘Ma-ham,’ zei Stijn. ‘Je weet toch dat ik verking heb met Femke, dus doe niet zo raar. Geef nou.’
Ze hield de brief achter haar rug. ‘Van wie denk jij dat de brief is dan?’
Stijn zuchtte. Hij wilde het niet zeggen, maar hoopte dat hij deze week bericht zou krijgen van Petchwood United, de Engelse topclub

die gezien werd als de beste en de rijkste club van Europa. Na het jeugdwereldkampioenschap, waar Jong Oranje kampioen was geworden en Stijn en zijn beste vriend Storm met hun goede spel indruk hadden gemaakt, was er interesse van verschillende Europese topclubs om de twee boezemvrienden binnen te halen. Petchwood United was het meest concreet geweest en had via een zaakwaarnemer laten weten de jongens misschien uit te nodigen voor een proefweek. Maar tot nu toe hadden ze niets gehoord. ‘Geef nou, mam.’ Zijn moeder glimlachte en aaide Stijn over zijn hoofd. ‘Ik plaag je maar een beetje, hoor.’ Ze haalde de brief achter haar rug vandaan en gaf hem aan Stijn. Hij keek naar de voorkant en zag in de linkerbovenhoek het logo van de Engelse topclub. Zijn hart ging sneller slaan. Het kon ook een brief zijn waarin stond dat ze niet verder met hem gingen. *Mr. Stijn Wouters*, stond er op de enveloppe. Stijn staarde ernaar. ‘Maak dan open,’ zei zijn moeder, die blijkbaar ook nieuwsgierig was. Stijn stak een vinger tussen de bovenkant van de enveloppe en scheurde het papier los. Met duim en wijsvinger trok hij de brief tevoorschijn en vouwde hem open. Zijn ogen flitsten over de letters. ‘Het is in het Engels,’ zei hij sip. ‘Zal ik het voor je vertalen?’ vroeg zijn moeder. Stijn antwoordde niet, maar gaf de brief terug. Zijn moeder knipperde een keer met haar ogen en las zwijgend de brief.

‘Wel voorlezen,’ zei Stijn, die steeds ongeduldiger werd.

Zijn moeder schraapte haar keel.

‘Er staat het volgende:

Beste meneer Wouters,

Wij willen u langs deze weg van harte feliciteren met het winnen van het wereldkampioenschap voetbal. Uw spel tijdens het toernooi heeft zo'n indruk op ons gemaakt dat wij u graag uitnodigen om een week met ons hoogste jeugdelftal mee te trainen en twee wedstrijden te spelen.’

‘Jiha!’ schreeuwde Stijn. Hij had zijn armen in de lucht gegooid en gaf zijn moeder niet de kans de rest voor te lezen. ‘Ik mag naar Engeland, ik mag naar Engeland,’ zong hij.

‘Stil nou even,’ zei zijn moeder.

Stijn trok zich er niets van aan. ‘Petchwood United, mam! De beste club van Europa!’

‘Ik dacht dat jullie altijd zeiden dat Kick ’69 de beste club was die er bestond?’

Stijn grinnikte om de opmerking van zijn moeder.

‘Wij zijn fan van Kick ’69 en daarom zeggen we altijd dat zij de besten zijn. Maar eigenlijk is Petchwood United beter, en ook de rijkste club van Europa. Misschien wel van de hele wereld.’

‘Waarom speelt Bert daar dan niet?’

De beste voetballer van Europa zou toch ook bij de beste club van Europa moeten voetballen?’

Stijn schudde zijn hoofd. Moeders begrijpen

echt helemaal niets van voetbal. ‘Bert is gelukkig bij Kick ’69, maar daarom kan hij nog wel een van de beste voetballers zijn. Maar lees nou verder.’ ‘Jij onderbrak mij,’ zei zijn moeder verontwaardigd en ze las wat er verder in de brief stond.

‘Wij verzoeken u contact met ons op te nemen, zodat we zo snel mogelijk het een en ander kunnen regelen. U kunt bellen met onderstaand telefoonnummer of uw telefoonnummer mailen naar stacey.williams@petchwoodunited.com.

Dan bellen wij u op.

We hopen dat u bereid bent om naar Engeland te komen en krijgen uw reactie graag zo spoedig mogelijk.

Met vriendelijke groeten,

Petchwood United

Stacey Williams

spelerscoördinatie jeugdafdeling’

‘Zullen we mailen?’ vroeg Stijn.

‘Laten we dat maar doen als je vader thuis is,’ antwoordde zijn moeder. ‘Het komt niet op een paar uurtjes aan.’

Stijn was het daar niet mee eens. ‘Maar het moest zo snel mogelijk!’

‘Stijn,’ sprak zijn moeder streng, ‘we moeten eerst nog beslissen of we wel willen dat je een week naar Engeland gaat.’

Stijn schrok. ‘Mag ik niet?’

Zijn moeder schudde haar hoofd.

‘Dat zeg ik helemaal niet. Maar ik wil wel weten hoe het allemaal geregeld wordt en of het ons geld kost. Misschien moeten we zelf de reis betalen en het hotel.’

‘Nee, joh.’ Dat kon Stijn zich niet voorstellen.

‘Petchwood is hartstikke rijk. Dat betalen zij allemaal.’

‘Zou kunnen, maar dat wil ik wel eerst zeker weten.’

Dat kon Stijn wel begrijpen. ‘Oké,’ zei hij.

‘Ik leg de brief op de schoorsteenmantel.

Dan kun je hem vanavond aan papa laten zien.’

Stijn knikte en rende de trap weer op. Op zijn kamer haalde hij zijn mobieltje uit zijn broekzak

om het bericht te lezen dat hij een paar minuten geleden had ontvangen. Het was van Storm.

Dat mocht je een wonder noemen, want Storm

gebruikte zijn mobieltje bijna nooit. Stijn opende

het bericht. *Heb jij ook een brief van Petchwood?*

stond er. Stijn wilde antwoorden, maar bedacht zich.

Hij liep de trap weer af.

‘Ik ga even naar Storm,’ riep hij naar zijn moeder, die weer in de woonkamer was.

‘Oké,’ riep ze terug. ‘We eten om zes uur.’

‘Oké,’ zei Stijn en hij liep de deur uit.

Storm was Stijns boezemvriend en woonde bij hem

in de straat. Vanaf hun derde waren ze al

dikke vrienden en onafscheidelijk.

‘Als ik niet beter wist, zou ik denken dat jullie tweelingen waren,’ had zijn moeder weleens gezegd.

Mede door de twee vrienden was het jeugdelftal

van FC Rapitas in de hoogste klasse terechtgekomen.

Ze hadden één seizoen bij Kick '69, de beste club van het land, gespeeld. Maar door een misverstand moesten ze daar weer weg. Inmiddels waren ze ook de dragende spelers van Jong Oranje.

Ze stonden te boek als de grootste talenten van het land.

Stijn belde aan en Storm deed zelf open.

‘En?’ vroeg hij.

‘Wat en?’ antwoordde Storm. Ze liepen de hal door en de woonkamer in.

‘Wat stond er in jouw brief?’

Storm ging op de bank zitten en liet zijn hoofd hangen. ‘Dat ze me niet willen.’

‘Wat?’ Stijn kon zijn oren niet geloven.

‘Dat ze je niet willen? Waarom niet?’

Storm haalde zijn schouders op.

‘Dat stond er niet in.’

‘Laat eens lezen dan.’

‘Ik heb de brief verscheurd.’

Stijn kon zich dat wel voorstellen. Storm kon driftig worden als hij boos was. Stijn zag Storms reactie zo voor zich nadat hij had gelezen dat hij niet mocht komen. Stijn baalde ook.

Nu moest hij alleen naar Engeland en dat maakte het toch een stuk minder leuk. Sterker nog, het werd nu zelfs een beetje eng. Samen met Storm durfde hij alles, maar zonder hem was het een ander verhaal.

‘Nee, joh!’ riep Storm en hij sprong overeind.

‘Natuurlijk mag ik ook komen!’ Hij pakte iets uit zijn achterzak en even later zwaaide hij met de brief van Petchwood United.

‘Echt?’ antwoordde Stijn.

Hij had zich weer in de maling laten nemen.

‘We gaan voor de beste club van de wereld spelen,’ riep Storm enthousiast.

‘Hoho,’ reageerde Stijn. ‘We gaan eerst op proef, hoor.’

‘Nou en?’

‘Dat betekent dat we eerst getest worden,’ zei Stijn.

Storm schoot in de lach. ‘Wij zijn zo goed.

Na die week smeken ze ons om bij hun te komen voetballen. En dan krijgen we een vet contract voorgeschoteld en hoeven we nooit meer naar school.’

Stijn glimlachte. ‘Was het maar waar,’ zei hij.

‘We staan op de rand van een internationale carrière, Stijn Wouters.’

Stijn hoopte het, maar was niet zo overtuigd van zichzelf als Storm. ‘Eerst zien,’ zei hij voorzichtig.

‘Trouwens,’ veranderde Storm van onderwerp, ‘weet je wie er ook naar Petchwood United gaat?’

Stijn schudde zijn hoofd.

‘Bert.’

‘Bert?’ Stijn keek zijn vriend vragend aan.

Die had de afstandsbediening van de televisie gepakt en zapte naar teletekst.

Bert Pringel onderhandelt met Petchwood United, stond er. ‘Dat meen je niet,’ mompelde Stijn.

Bert Pringel was een van de beste voetballers ter wereld en speelde al jaren voor Kick ’69.

Mede door zijn supertalent hadden de Kickers al een keer de Champions League gewonnen.

Hij woonde ook in Woudorp en was zijn carrière, net als de twee boezemvrienden, bij FC Rapitas begonnen. Je zou kunnen zeggen dat ze goede vrienden waren. De jongens hadden dan ook al een paar spannende avonturen met hem beleefd. 'Straks spelen we met z'n drieën bij Petchwood,' zei Storm. 'Dat zou stoer zijn.'

Stijn vroeg zich echter af hoe Kick '69 verder moest zonder hun sterspeler. De zorgen daarover waren groter dan de mogelijkheid dat ze samen met Bert in Engeland zouden spelen.

